09/12/2022

Η χειροτονία του Επισκόπου Θερμών Αθηναγόρα στη Βενετία

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Με τη δέουσα ιεροπρέπεια και κατά την τάξη της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας τελέστηκε την Πέμπτη 8 Δεκεμβρίου 2022, προεόρτια της Συλλήψεως της Αγίας Άννης, στον Ιερό Καθεδρικό Ναό του Αγίου Γεωργίου των Ορθοδόξων Ελλήνων Βενετίας η εις Αρχιερέα χειροτονία του Θεοφιλεστάτου εψηφισμένου Επισκόπου Θερμών κ. Αθηναγόρα (Fasiolo), Βοηθού Επισκόπου του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ιταλίας κ. Πολυκάρπου με έδρα την Ιερά Μονή της Αγίας

Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας στο Μοντανέρ του Βενέτου.

Με τον **Μητροπολίτη Ιταλίας** συλλειτούργησαν οι **Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Αυστρίας κ. Αρσένιος** και **Γαλλίας κ. Δημήτριος** και οι **Θεοφιλέστατοι Βοηθοί Επίσκοποι** αυτού **Κρατείας κ. Γεώργιος (Napoli) και Κοτυαίου κ. Διονύσιος (Bologna)**.

Παρακολουθήστε σε επανάληψη την χειροτονία

Κατά την προσφώνηση του ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιταλίας κ. Πολύκαρπος** απήυθυνε λόγο πατρικής αγάπης στο νεοχειροτονηθέντα Επίσκοπο, υπογραμμίζοντας παράλληλα και μεταξύ άλλων ότι η ιδιότητα του Επισκόπου της Μεγάλης Εκκλησίας είναι πολύ ιδιαίτερη, καθώς εκτός από λειτουργός του σωτηρίου Πάθους και της ζωοποιού Αναστάσεως του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος Ιησού Χριστού, είναι ταυτόχρονα και φύλακας και φρουρός και μεταδότης των ιερών παραδόσεων του ευσεβούς Ρωμαϊκού Γένους.

Αναλυτικά η προσφώνηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ιταλίας κ. Πολυκάρπου κατά την εις Επίσκοπον χειροτονία του Θεοφιλεστάτου Εψηφισμένου Επισκόπου Θερμών Αθηναγόρα:

Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἐπίσκοπε τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Θερμῶν κύριε Ἀθηναγόρα!

Μέ τήν Χάριν τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη μέ τήν πρόβλησίν σου ἀπό τήν Ταπεινότητά μου, ὡς τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου καί Ποιμενάρχου σου, τήν ἔγκρισιν καί εὐλογίαν τοῦ προσκυνητοῦ Αὐθέντου καί Δεσπότου μας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βαρθολομαίου καί τήν κανονικήν ψῆφον τῆς περί τήν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξελέγης κανονικός Ἐπίσκοπος τῆς Μητρός Ἁγίας τοῦ Χρσιτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως-Νέας Ρώμης, ὑπό τόν ψιλόν τίτλον τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Θερμῶν. Ὁ τίτλος αὐτός ἐπελέγη ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου πρός τιμήν τοῦ ἀπό Θερμῶν Μητροπολίτου Αὐστρουγγαρίας καί Ἐξάρχου Ἰταλίας ἀειμνήστου Χρυσοστόμου Τσίτερ, τόν ὁποῖον οὗτος ἔφερεν ἐπί ὀκτώ ἔτη καί ὑπό τό ὠμοφόριον τοῦ ὁποίου διηκόνησα ὡς ἱερεύς εἰς τήν Βενετίαν ἐπί διετίαν.

Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε,

Πρίν νά εἰσέλθῃς εἰς τά ἐνδότερα τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου, στήθητι πρό τῆς Ὡραίας καί Βασιλικῆς Πύλης αὐτοῦ μέ μεγάλην προσοχήν καί φόβον Θεοῦ, διότι ὁ τόπος αὐτός εἶναι ἅγιος καί φοβερός. Καί εἶναι ἅγιος καί φοβερός, διότι εἰς αὐτήν

τελεσιουργεῖται τό ἀπολυτρωτικόν μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, μέ ἐπίκεντρον καί ἀποκορύφωσιν τήν τέλεσιν τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀπό τόν κανονικόν τοπικόν Ἐπίσκοπον ὑπέρ τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Παράλληλα αὐτήν τήν ὥραν τελεσιουργεῖται καί τό μυστήριον τῆς κανονικῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καί τῆς προσωπικῆς σου Πεντηκοστῆς.

Ἡ στιγμή εἶναι ὄντως μεγάλη, ἁγία καί φοβερά δι' ὅλους μας. Ἀλλά πρό πάντων δι' ἐσέ τόν προσερχόμενον. Θά προσέθετον δέ καί θά ἐτόνιζον ὅτι εἶναι καί ὅλως ἀνέλπιστος καί ἀναπάντεχος προσωπικά δι' ἐσέ. Εἶναι, κυρίως, στιγμή ἀκροάσεως, μέ σιωπήν καί περισυλλογήν καί ταπείνωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του διά τοῦ στόματος τοῦ χειροτονοῦντός σε κυριάρχου Μητροπολίτου καί Ποιμενάρχου σου.

Εἰς τήν Ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν μας διά τῆς σιωπῆς βιοῦται καί τιμᾶται τό Μυστήριον καί διά τῆς ταπεινώσεως ἑλκύεται ἡ Θεία Χάρις. Αὐτήν τήν φρικτήν καί ἁγίαν καί ἱεράν ὥραν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν οἱ μεγάλοι λόγοι καί σκέψεις καί ἰδέαι. Καθίστασαι Ἐπίσκοπος καί οὐχί "βλαχοδήμαρχος", διά νά χρησιμοποιήσω μία ἔκφρασιν, λίαν ἐπιτυχῆ, καί ἱστορικήν θά ἔλεγον, ἀπό προσφώνησιν εἰς ἐπισκοπικήν χειροτονίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος Χατζῆ, τοῦ μεγαλυτέρου Φαναριώτου Ἱεράρχου τῶν κάτω χρόνων.

Καθίστασαι εἰς τύπον καί τόπον καί ἔργον Χριστοῦ. Διά τοῦτο σιώπα καί ἄκουσε μέ πολλήν ταπείνωσιν καί προσοχήν καί περισυλλογήν καί φόβον μίαν ἄλλην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐκείνη πού ἐντός ὀλίγων λεπτῶν θά πέσῃ κατεπάνω σου: τήν πυρίνην γλῶσσαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καί αὐτήν τήν πυρίνην γλῶσσαν τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, πού "συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας", "ἀναδεικνύει τούς ἁλιεῖς εἰς θεολόγους" καί "πάντοτε θεραπεύει τά ἀσθενῆ καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῖ", μεταγλωττίζων, σοῦ λέγω καί σοῦ τονίζω καί σέ καλῶ νά βάλῃς καλά καί βαθέως εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν σου τά κάτωθι:

Ἡ ἁγία ἐπισκοπική ἀξία δέν εἶναι ἔπαθλον καί ἐπιβράβευσις. Εἶναι δωρεά καί χάρις.

Δέν εἶναι στέφανος εἰς τό τέλος κάποιου δρόμου, ἀλλά ἐκκίνησις εἰς ὁδόν ἀγῶνος καί ἀγωνίας, μαρτυρίας καί μαρτυρίου.

Δέν εἶναι ἐξουσία καί ἐπιβολή. Εἶναι διακονία καί χρέος, πού ἐκπληροῦνται ἀθόρυβα καί ταπεινά, χωρίς τυμπανοκρουσίες καί ἐπιδείξεις, “λάθε” ἤ “λάθρα” κατά τό ἀξίωμα τῆς Σχολῆς τοῦ ἀρχαίου Ἕλληνος φιλοσόφου Ἐπικούρου, διά νά βεβαιώσῃ, τρεῖς αἰῶνας μετά, ὁ Κύριος καί Σωτήρ μας Ἰησοῦς Χριστός: “καί ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, αὐτός ἀποδώσῃ σοι ἐν τῷ φανερῷ” (Μτθ 6, 4).

Δέν εἶναι ἱεραρχική ἀνάβασις καί προαγωγή καί οὐτε διάκρισις καί καταξίωσις καί ἐξασφάλισις προσωπική. Φαίνεται προαγωγή, ἀλλά οὐσιαστικά εἶναι “ὑποβίβασις”, διά νά χρησιμοποιήσω καί πάλιν μίαν ἱστορικήν ἔκφρασιν τοῦ Μεγάλου Ἱεράρχου καί Πρυτάνεως τῆς Σχολῆς τοῦ ἀειφώτου Φαναρίου ἀειμνήστου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος Χατζῆ, πού εἰπώθη εἰς παρομοίαν μέ αὐτήν περίστασιν. Συγκεκριμένα, εἶπεν ὁ ἀνεπανάληπτος Μέγας Γέρων εἰς τόν ἐνώπιόν του ἱστάμενον πρός ἀρχιερατικήν χειροτονίαν: “ἂν καί προαγόμενος, ὑποβιβάζεσαι”, πρᾶγμα πού σοῦ τό ἐπαναλαμβάνω καί ἐγώ αὐτήν τήν στιγμήν.

Δέν εἶναι ἀνάπαυσις, ἀλλά ἐγρήγορσις καί ἐκκίνησις. Εἶναι κάθοδος εἰς ἀγωνιστικόν στάδιον. Καλεῖσαι νά ἀγωνισθῇς καί νά τρέξῃς μέ διπλασίαν καί τριπλασίαν ταχύτητα ἀπό ἐκείνην πού ἔτρεχες καί ἀγωνίζεσο ὡς πρεσβύτερος.

Ἡ μίτρα πού θά τεθῇ σήμερον εἰς τήν κεφαλήν σου, δηλώνει τόν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μήν λησμονῇς ὅτι καθίστασαι Ἐπίσκοπος τῆς μαρτυρικῆς Μητρός καί Τροφοῦ τοῦ Γένους τῶν Ρωμαίων Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου. Καί σοῦ λέγω καί τονίζω καί ὑπογραμμίζω τοῦτο, διότι ἡ ἰδιότης τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας εἶναι πολύ ἰδιαιτέρα. Ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Φαναρίου, τοῦ πανιέρου Κέντρου τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκτός ἀπό λειτουργός τοῦ σωτηρίου Πάθους καί τῆς ζωοποιοῦ Ἀναστάσεως τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως καί Ἀρχιποίμενος Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου τύπος καί ὑπογραμμός καλεῖσαι νά καταστῇς διά τῆς πανσθενουργοῦ Χάριτος, εἶναι ταυτόχρονα καί φύλαξ καί φρουρός καί μεταδότης τῶν ἱερῶν παραδόσεων τοῦ εὐσεβοῦς Ρωμαϊκοῦ Γένους μας, εἰς τό ὁποῖον εἰσῆλθες πρό εἴκοσι ὀκτώ (28) ἐτῶν γενόμενος Χριστιανός Ὀρθόδοξος, καί τῆς Μητρός αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνστανίνου Πόλεως καί Νέας Ρώμης.

Καί κάτι τελευταῖον καί πολύ σημαντικόν! Ὡς Ἀρχιερεύς τοῦ Ἁγιωτάτου, Ἀποστολικοῦ καί Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου λαμβάνεις τήν ἱεράν παρακαταθήκην τῆς διαφυλάξεως καί τῆς διατηρήσεως εἰς τό ἀκέραιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί ἑνότητος καί εἰρήνης, διά τῆς ὑπακοῆς καί ἀφοσιώσεώς σου εἰς τόν κυριάρχην Μητροπολίτην καί Ποιμενάρχην σου, δηλαδή

τήν Ταπεινότητά μου, τοῦ ὁποίου καθίστασαι βοηθός ἐπίσκοπος καί εἰς τόν ὁποῖον ὀφείλεις τήν εἴσοδόν σου εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν καί τόν ἱερόν Κλῆρον αὐτῆς καί μετά τοῦ ὁποίου γνωρίζεσαι ἀπό τριάκοντα (30) καί πλέον ἐτῶν. Σέ ἐνθυμοῦμαι, ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεώς μας, νά διακονῇς εἰς τό ἱερόν βῆμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Τεργέστης τόν ἀείμνηστον Ἀρχιμανδρίτην π. Τιμόθεον Ἐλευθερίου, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχή ἀγάλλεται καί συγχαίρει ἀπό τόν οὐρανόν, μαζί μέ τούς μακαριστούς γονεῖς σου, οἱ ὁποῖοι ἀπό τῆς νεανικῆς σου ἡλικίας σέ ἀνέθεσαν εἰς αὐτόν.

Πρόσελθε λοιπόν! Ὁ Παράκλητος τοῦ Ἐλέους καί τῶν Οἰκτιρμῶν νά σέ φωτίσῃ καί νά εἶναι ὁδηγός εἰς ὅλην τήν ἀρχιερατικήν σου ζωήν καί διακονίαν, ὥστε “νά μήν φρονῇς τά ἑαυτοῦ” μεγαλομανῆ μάταια καί ψευδῆ καί ψυχοφθόρα, ἀλλά τά τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, ὅπως αὐτά ἐκφράζονται διά τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου καί Ποιμενάρχου σου, γενόμενος Ἐπίσκοπος ἄξιος τῆς ἐπιλογῆς καί τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῶν προσδοκιῶν καί τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ, ἀλλά καί τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας. Μόνον διά τῆς σωζούσης ὑπακοῆς καί ταπεινώσεως θά παραμείνῃς χαριτωμένος, δέν θά σέ ἐγκαταλείψῃ ἡ Θεία Χάρις καί θά ἀξιωθῇς νά ἀκούσῃς τῆς μακαρίας ἐκείνης Κυριακῆς φωνῆς: “εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ, εἴσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου”. Γένοιτο!